

Alexandre Papadiamándis

Bonjour! mes adorables petites abeilles 🐝🐝!!!
Aujourd' hui, nous allons parler d` un écrivain grec très connu
Alexandre Papadiamándis.

Notre auteur est né le 4 avril 1851 dans l' île de Skiathos et il est mort dans son île natale le 3 janvier 1911. C' est un écrivain majeur grec. Papadiamantis est surtout connu comme l'une des figures majeures de la littérature grecque moderne, célèbre pour ses récits empreints de réalisme social et de profondeur spirituelle.

Ο Αλέξανδρος Παπαδιαμάντης γεννήθηκε στις 4 Απριλίου 1851 στο νησί της Σκιάθου και πέθανε στη γενέτειρά του στις 3 Ιανουαρίου 1911. Είναι μεγάλος Έλληνας συγγραφέας. Ο Παπαδιαμάντης είναι περισσότερο γνωστός ως μία από τις σημαντικότερες μορφές της νεοελληνικής λογοτεχνίας, διάσημος για τις ιστορίες του εμποτισμένες με κοινωνικό ρεαλισμό και πνευματικό βάθος.

Ile de Skiathos

Il a écrit de nombreuses nouvelles et de romans. Il se trouve parmi de nombreux écrivains, comme Constantin Cavafis, Odysseas Elýtis, et à l'étranger, Milan Kundera. Il adore aussi les écrivains classiques, comme Shakespeare.

Έγραψε πολλά διηγήματα και μυθιστορήματα. Βρίσκεται ανάμεσα σε πολλούς συγγραφείς, όπως ο Κωνσταντίνος Καβάφης, ο Οδύσσεια Ελύτης και στο εξωτερικό, ο Μίλαν Κούντερα. Αγαπά επίσης τους κλασικούς συγγραφείς, όπως τον Σαίξπηρ.

Son père, Emmanuel Papa-Adamandios, est un prêtre pauvre orthodoxe. Sa mère, Angélique, était de la famille de Moraïtidis. Alexandre est le frère aîné de neuf enfants de la famille. Le monastère de l'Annonciation de Skiathos devient la première crèche de ses études. À l'école, il va avec son cousin Alexandre Moraïtidis (1850-1929), qui lui aussi a une carrière littéraire dans des lettres grecs.

Ο πατέρας του, Εμμανουήλ Παπα-Αδαμάνδιος, είναι ένας φτωχός ορθόδοξος ιερέας. Η μητέρα του, Αγγελική, ήταν από την οικογένεια Μωραϊτίδη. Ο Αλέξανδρος είναι ο μεγαλύτερος αδερφός από τα εννέα παιδιά της οικογένειας. Το μοναστήρι του Ευαγγελισμού της Θεοτόκου στη Σκιάθο γίνεται η πρώτη του κοιτίδα για τις σπουδές του. Στο σχολείο, πηγαίνει με τον εξάδερφό του Αλέξανδρο Μωραϊτίδη.

(1850-1929), ο οποίος έχει και αυτός μία λογοτεχνική πορεία στα ελληνικά γράμματα.

Maison de la famille Papadiamantis à Skiathos

Alexandre accompagne toujours son père à la messe. Il s' influence de l'atmosphère religieuse. Après avoir fini le cycle d'études à l'école de Skopelos, en 1867, il s' inscrit au lycée de Chalkis : "J'écrivais des vers et j'essayais de composer des comédies", dit-il. En 1868, "j'ai entrepris d'écrire un roman". Il continue ses études secondaires au Pirée. À cause de difficultés économiques, fin janvier 1870, il s'oblige à retourner à Skiathos : "J'ai interrompu mes études", dit-il, et "je suis resté dans ma patrie".

Ο Αλέξανδρος συνοδεύει πάντα τον πατέρα του στη λειτουργία. Επηρεάζεται από τη θρησκευτική ατμόσφαιρα. Αφού τελείωσε τις σπουδές του στο σχολείο της Σκοπέλου το 1867, γράφεται στο λύκειο της Χαλκίδος: «Έγραφα στίχους και προσπαθούσα να συνθέσω κωμωδίες», λέει. Το 1868 «επιχείρησα να γράψω ένα μυθιστόρημα. » Συνεχίζει τις σπουδές του στη δευτεροβάθμια εκπαίδευση στον Πειραιά. Λόγω οικονομικών δυσκολιών, στα τέλη Ιανουαρίου 1870 αναγκάζεται να επιστρέψει στη Σκιάθο: «Διέκοψα τις σπουδές μου», λέει, «και έμεινα στην πατρίδα μου. »

Maison de la famille Papadiamantis à Skiathos

En 1874 il s'inscrit au lycée Varvakeion d'Athènes, d' où il obtient son diplôme de fin d'études secondaires. Il continue ses études à la Faculté des Lettres de l'Université d'Athènes, mais malheureusement, il n'y sera jamais diplômé, à cause de sa santé chancelante.

Το 1874 γράφεται στο Βαρβάκειο Λύκειο Αθηνών, από όπου παίρνει το απολυτήριο του Λυκείου. Συνεχίζει τις σπουδές του στη Φιλοσοφική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών, αλλά δυστυχώς δεν θα αποφοιτήσει ποτέ εξαιτίας της κακής υγεία του.

Il étudie, en autodidacte, le français et l'anglais et il exerce le travail de traducteur. Μελετά ως αυτοδίδακτος τα γαλλικά και τα αγγλικά και ασκεί το επάγγελμα του μεταφραστή.

Alexandre Papadiamandis commence à écrire et publie trois romans. L' *Émigrante*, publié en 1879, *Les Trafiquants des Peuples*, en 1882, paraît en feuilleton dans une revue satirique, *La Fille des Bohémiens*, en 1884 et trois ans plus tard, en 1887, paraît sa première nouvelle. À partir de 1905, il n'écrit plus que des nouvelles, comme aussi des traductions d'ouvrages historiques en anglais, en collaboration avec son ami Y. Vlachoyannis.

Ο Αλέξανδρος Παπαδιαμάντης αρχίζει να γράφει και δημοσιεύει τρία μυθιστορήματα. L' *Émigrante* (Η Μετανάστρια), δημοσιευμένο το 1879, *Les Trafiquants des Peuples* (Οι Έμποροι των Εθνών) εμφανίζεται σε σειρά σε ένα σατιρικό περιοδικό το 1882, *La Fille des Bohémiens* (Η Κόρη των Τσιγγάνων) το 1884 και τρία χρόνια αργότερα, το 1887, εμφανίζεται το πρώτο του διήγημα. Από το 1905, δεν γράφει παρά μόνο διηγήματα, καθώς επίσης μεταφράσεις ιστορικών έργων στα αγγλικά, σε συνεργασία με τον φίλο του Γ. Βλαχογιάννη.

Maison de la famille Papadiamantis à Skiathos

Le mois d'avril 1908, Papadiamándis retourne à Skiathos. Trois ans après, il meurt à l'âge de soixante ans. Τον Απρίλιο του 1908, ο Παπαδιαμάντης επιστρέφει στη Σκιάθο. Τρία χρόνια αργότερα, πέθανε σε ηλικία εξήντα ετών. Octave Merlier estime que l' oeuvre de Papadiamandis représente quelques 14 500 pages.

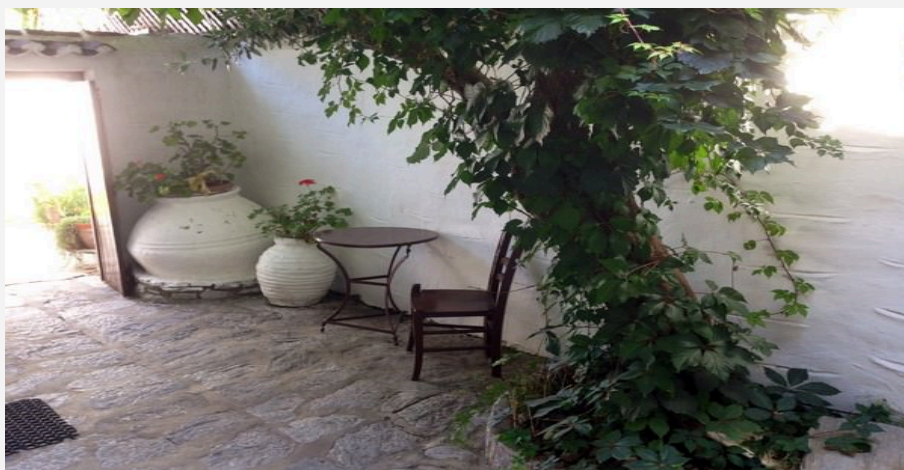
Ο Octave Merlier εκτιμά ότι το έργο του Παπαδιαμάντη αντιπροσωπεύει περίπου 14.500 σελίδες.

Papadiamandis a traduit une centaine d'auteurs étrangers. Il a aussi écrit un certain nombre de poèmes, plusieurs articles et études en particulier sur la musique byzantine. Il est difficile de répertorier tous ces textes, car Papadiamandis n' avait pas l' habitude de signer ses articles.

Ο Παπαδιαμάντης έχει μεταφράσει περίπου εκατό ξένους συγγραφείς. Έγραψε επίσης αρκετά ποιήματα, πολλά άρθρα και μελέτες ιδιαίτερα για τη βυζαντινή μουσική. Είναι δύσκολο να απαριθμηθούν όλα αυτά τα κείμενα, γιατί ο Παπαδιαμάντης δεν είχε τη συνήθεια να υπογράφει τα άρθρα του.

Son chef-d'œuvre est le roman de 1903 "I Phónissa", titre traduit par L'infanticide, ou La tueuse, ou encore Les petites filles et la mort, qui raconte l'histoire d'une femme marquée par un mysticisme dévoyée qui tue des enfants.

Το αριστούργημά του είναι το μυθιστόρημά «Η Φόνισσα» του 1903, τίτλος που μεταφράζεται ως (L'Infanticide) «Βρεφοκτονία», ή (La Tueuse) «Η δολοφόνος», ή ακόμα (Les petites filles et la mort) «Οι μικρές κοπέλες και ο θάνατος», το οποίο αφηγείται την ιστορία μιας γυναίκας που χαρακτηρίζεται από παρεκκλίση του μυστικισμού η οποία σκοτώνει παιδιά.

Maison de la famille Papadiamantis à Skiathos

Une autre nouvelle écrite par Papadiamantis, "Le Noël du Paresseux", est présentée sous forme vidéo à partir des archives de ERT.

Ένα άλλο διήγημα της γραφής του Παπαδιαμάντη είναι
«Τα Χριστούγεννα του τεμπέλη»
που παρατίθεται σε μορφή video από τα αρχεία της ΕΡΤ.

Puisque nous traversons la période de Noël et nous avons parlé
d'*Alexandre Paradiamantis*, aujourd' hui nous allons lire et écouter
son excellente nouvelle,
"Le Noël du Paresseux"

Τα Χριστούγεννα του Τεμπέλη Του Αλέξανδρου Παπαδιαμάντη

Στην ταβέρνα του Πατσοπούλου, ενώ ο βορράς εφύσα, και υψηλά εις τα βουνά εχιόνιζεν, ένα πρωί, εμβήκε να πίνη ένα ρούμι να ζεσταθή ο μαστρο-Παύλος ο Πισκολέτος, διωγμένος από την γυναίκα του, υβρισμένος από την πενθεράν του, δαρμένος από τον κουνιάδον του, ξορκισμένος από την κυρά-Στρατίναν την σπιτονοικοκυράν του, και φασκελωμένος από τον μικρόν τριετή υιόν του, τον οποίον ο προκομμένος ο Θείος του εδίδασκεν επιμελώς, όπως και οι γονεείς ακόμη πράττουν εις τα "κατώτερα στρώματα", πως να μουντζώνη, να βρίζη, να

βλασφημή και να κατεβάζη κάτω Σταυρούς, Παναγιές, κανδήλια, θυμιατά και κόλλυβα. Κι έπειτα, γράψε αθηναϊκά διηγήματα!

Ο προβλεπτικός ο κάπηλος, δια να έρχωνται ασκανδαλίστως να ψωμίζουν αι καλαί οικοκυράδες, αι γειτόνισσαι, είχε σιμά εις τα βαρέλια και τας φιάλας, προς επίδειξιν μάλλον, ολίγον σάπωνα, κόλλαν, ορύζιον και ζάχαριν, είχε δε και μύλον, δια να κόπτη καφέν. Αλλ' έβλεπέ τις, πρωί και βράδυ, να εξέρχωνται ατημέλητοι και μισοκτενισμένοι γυναίκες, φέρουσαι την μίαν χείρα υπό την πτυχήν της εσθήτος, παρά το ισχίον, και τούτο εσήμαινεν, ότι το οψώνιον δεν ήτο σάπων, ούτε ορύζιον ή ζάχαρις.

Έρχετο πολλάκις της ημέρας η γριά - Βασίλω, πτωχή, έρημη και ξένη στα ξένα, ήτις δεν είχε προλήψεις κι έπινε φανερά το ρούμι της. Έρχετο και η κυρά-Κώσταινα η Κλησάρισσα, ήτις εβοηθούσε το κατά δύναμιν εις την εκκλησίαν ισταμένη πλησίον του μανουαλίου, δια να κολλά τα κεριά, και όσας πεντάρας έπαιρνε την Κυριακήν, όλας τας έπινε, μετ' ευσυνειδήτου ακριβείας, την Δευτέραν, Τρίτην και Τετάρτην.

Έρχετο κι η Στρατίνα, νοικοκυρά με δύο σπίτια, οπού εφώναζεν εις την αυλόπορταν, εις τον δρόμον και εις το καπηλείον όλα τα μυστικά της, δηλ. τα μυστικά των άλλων, και μέρος μεν αυτών έμενον εις την αυλήν, μέρος δε έπιπτον εις το καπηλείον, και τα περισσότερα εχύνοντο εις τον δρόμον, κι εξενομάτιζε τον κόσμο, ποία νοικάρισσα της καθυστερεί δύο νοίκια, ποίος οφειλέτης της χρεωστεί τον τόκον, ποία γειτόνισσα της επήρην ένα είδος, δανεικόν κι αγύριστον.

Ο μαστρο-Δημήτρης ο φραγκορράφτης της εχρωστούσε τρία νοίκια, ο μαστρο-Παύλος ο Πισκολέτος πέντε, και τον μήνα που έτρεχεν, εξ. Η Λενιώ, η κουμπάρα της, της πέρασε δευτέραν υποθήκην με δόλον εις το σπίτι, και τώρα ήτον ανάγκη να τρέχη εις δικηγόρους και συμβολαιογράφους, δια να εξασφαλίση τα δίκαιά της. Η Κατίνα, η ανεψιά της από τον πρώτον άνδρα της, της είχεν αφήσει ένα αμανάτι δια να την

δανείση δέκα δραχμάς, και τώρα, κατά την εκτίμησιν δύο χρυσοχόων, απεδείχθη, ότι το ασημικόν ήτο κάλπικον και δεν ήξιζεν ούτε όσα ήξιζαν τα δύο φυσέκια με τες σκουριασμένες μπακίρες - που, αφού, κατά την συνήθειάν της (αυτό δεν το έλεγεν, αλλά ήτο γνωστόν), έβγαλεν έξω το γερο-Στρατήν, τον άνδρα της, την κόρην της, την Μαργαρίταν και την εγγονήν της, την Λενούλαν, ήνοιξε την κρύπτην, απέθεσεν εκεί το ενέχυρον, έβγαλε το κομπόδεμα, έλαβε τα φυσέκια, και τα ενεχειρίσε με τρόπον, οπού εσήμαινε να τα δώση και να μην τα δώση, κι εφάινετο ως να εκολλούσαν τα χέρια της, εις την πτωχήν την Κατίναν.

Η Ασημίνα, η παλαιά νοικάρισσά της, τραγουδίστρα το επάγγελμα, όταν εξεκουμπίσθη κι έφυγε, της εχρωστούσε τρία μηνιάτικα και εννέα ημέρας. Και τα μεν έπιπλα, οπού έπρεπε κατά δίκαιον τρόπον να τα εκχωρήση εις την σπιτονοικοκυράν, τα παρέδωκεν εις τον κούκον της, τον τελευταίον αγαπητικόν της, που να τσάκιζε το πόδι της, να μην είχε σώσει ποτέ... Και εις αυτήν δεν έδωκεν άλλο τίποτε, παρά ένα παλιοφυλαχτόν εκεί, λιγδιασμένον, και της είπε μυστηριωδώς, ότι αυτό περιείχε Τίμιον Ξύλον... Σαν εκγρεμοτσακίσθη και έφυγε, το ανοίγει και αυτή εκ περιεργείας, και αντί Τιμίου Ξύλου, τί βλέπει;... κάτι κουρέλια, τρίχες, τούρκικα γράμματα, σκοντάματα, μαγικά, χαμένα πράματα... Τ' ακούτε σεις αυτά;

Εισήλθε, ριγών, ο μαστρο-Παυλάκης και εζήτησεν ένα ρούμι. Το παιδί του καπηλείου, οπού τον ήξευρε καλά, του είπ:

-Έχεις πεντάρα;

Ο άνθρωπος έσεισε τους ώμους με τρόπον διφορούμενον.

-Βάλε συ το ρούμι, είπεν.

Πως να έχει πεντάρα; Καλά και τα λεπτά, καλή η δουλειά, καλό και το κρασί, καλή κι η κουβέντα, όλα καλά. Καλλίτερον απ' όλα η ραστώνη, το ντόλτσσε φαρ νιένττε των αδελφών Ιταλών. Αν εις αυτόν ανετίθετο να συντάξη τον κανονισμόν της εβδομάδος, θα ώριζε την Κυριακήν δια

σχόλην, την Δευτέραν δια χουζούρι, την Τρίτην δια σουλάτσο, την Τετάρτην, Πέμπτην και Παρασκευήν δι εργασίαν, και το Σάββατον δια ξεκούρασμα. Ποιός λέει, ότι αι εορταί είναι πάρα πολλάί δια τους ορθοδόξους Έλληνας, και αι εργάσιμοι είναι πολύ ολίγοι; Αυτά τα λέγουν όσοι δεν έκαμαν ποτέ σωματικήν εργασίαν και ηξεύρουν μόνον δια τους άλλους να θεσμοθετούν.

Ακριβώς την ώραν ταύτην ήλθεν απ' αντικρύ ο Δημήτρης ο φραγκορράφτης, δια να πΐη το πρωινόν του. Μόνην παρηγορίαν είχε, να κάμνη αυτά τα συχνά ραξιδάκια, καθώς τα ωνόμαζε. Διέκοπτεν επί πέντε λεπτά την εργασίαν του, δέκα φορές την ημέραν, και ήρχετο να πΐνη ένα κρασί. Έπαιρνεν εργασίαν από τα μαγαζιά και εδούλευεν ως κάλφας εις το δωμάτιόν του. Εισήλθε και παρήγγειλεν ένα κρασί. Εΐτα, ιδών τον Παύλον

-Βάλε και του μαστρο-Παυλάκη ένα ρούμι, είπεν.

Ως από Θεού σταλμένος, δια να λύση το ζήτημα της πεντάρας, μεταξύ του πελάτου και του υπηρέτου, εκάθισε πλησίον του Παύλου και ήρχισε τοιαύτην ομιλίαν, η οποία ήτο μεν συνέχεια των ιδίων λογισμών του, εις δε τον Παύλον εφάνη ως συνηγορία υπέρ των ιδικών του παραπόνων.

-Που σκόλη και γιορτή, μαστρο-Παυλέτο, φίλε μου, είπεν ούτε καθισιό, ούτε χουζούρι. Τ' Άη Νικολάου δουλέψαμε, τ' Άη-Σπυρίδωνα δουλέψαμε, την Κυριακή προχθές δουλέψαμε. Έρχονται Χριστούγεννα, και θαρρώ, πως θα δουλεύουμε, χρονιάρα μέρα...

Ο Παύλος έσεισε την κεφαλήν.

-Θέλω κάτι να πω, αλλά δεν ξέρω για να τα σταμπάρω περί γραμμάτου μαστρο-Δημήτρη μου, είπε. Μου φαίνεται, πως αυτοί οι μαστόροι, αυτοί οι αρχόντοι, αυτή η κοινωνία πολύ κακά έχουνε διωρισμένα τα πράγματα. Αντί να είναι η δουλειά μοιρασμένη ίσια τις καθημερινές,

πέφτει μονομιάς και μονομπάντα. Δουλεύουμε βιαστικά τις γιορτάδες, και ύστερα χασομερούμε εβδομάδες και μήνες τις καθημερινές.

-Είναι και η τεμπελιά εις το μέσο, είπε μετά πονηράς αυθαδεΐας το παιδί του καπηλείου, ωφεληθέν από μίαν στιγμήν, καθ' ην ο αφέντης του είχεν ομιλίαν εις το κατώφλιον της θύρας και δεν ηδύνατο ν' ακούση.

-Ας είναι, τί να σου κάμη η προκομμάδα και η τεμπελιά; είπεν ο Δημήτρης. Το σωστό είναι, πολλά κεσάτια και ολίγη μαζωμένη δουλειά. Καλά λέει ο μαστρο-Παύλος. Άλλο αν είμαι ακαμάτης εγώ, ας πούμε, ή ο Παύλος, ή ο Πέτρος, ή ο Κώστας ή ο Γκίκας. Εμένα η φαμίλια μου δουλεύει, εγώ δουλεύω, ο γυιός μου δουλεύει, το κορίτσι πάει στη μοδίστρα.

Και μ' όλα αυτά, δεν μπορούμε ακόμα να βγάλουμε τα νοίκια της κυρα-Στρατίνας. Δουλεύουμε για την σπιτονοικοκυρά, δουλεύουμε για τον μπακάλη, για τον μανάβη, για τον τσαγκάρη, για τον έμπορο. Η κόρη θέλει το λούσο της ο νέος θέλει το καφενείο του, το ρούχο του, το γλέντι του. Ύστερα, κάμε προκοπή.

-Υγρασία μεγάλη, μαστρο-Δημήτρη, είπεν ο Παυλέτος, αποκρινόμενος εις τους ιδίους στοχασμούς του. Υγρασία κάτω στα μαγαζιά, χαμηλό το μέρος, η δουλειά βαρειά, ρεματισμοί, κρυώματα. Ύστερα κόπιασε, αν αγαπάς, να αργάζης τομάρια. Το δικό μας το τομάρι άργασε πια, άργασε...

-Καλά αργασμένο το δικό σου, μαστρο-Παύλο, αυθαδίασε πάλιν ο υπηρέτης, αινιπτόμενος ίσως τας μεταξύ του Παύλου και του γυναικαδέλφου του σκηνάς. Είτα εισήλθεν ο κάπηλος. Ο μαστρο-Δημήτρης απήλθε, να επαναλάβη την εργασίαν του και η ομιλία έπαυσεν.

Ο μαστρο-Παύλος αφέθη εις τας φαντασίας του. Σάββατον σήμερα, μεθαύριον παραμονή, την άλλην Χριστούγεννα. Να είχε τουλάχιστον λεπτά δια να αγοράση ένα γαλόπουλο, να κάμη και αυτός Χριστούγεννα στο σπίτι του, καθώς όλοι! Μετενόει τώρα πικρώς, διότι δεν επήγε τας

τελευταίας ημέρας εις τα βυρσοδεψεία να δουλεύση και να βγάλη ολίγα λεπτά, δια να περάση πτωχικά τας εορτάς. "Υγρασία μεγάλη, χαμηλό το μέρος, η δουλειά βαρειά. Κόπιασε να αργάζης τομάρια! Το σικό μας το τομάρι θέλει άργασμα!"

Είχεν ακούσει τον λαϊκόν μύθον δια τον τεμπέλην, οπού επήγαιναν να τον κρεμάσουν, και όστις συγκατένευσε να ζήση υπό τον όρον να είναι "βρεμένο το παξιμάδι". Εγνώριζε και την άλλην διήγησιν δια το τεμπελχανιό, το οποίον ίδρυσε, λέγουν, ο Μεχμέτ Αλής εις την πατρίδα του Καβάλαν. Εκεί, επειδή το κακόν είχε παραγίνει, ο επιστάτης εσοφίσθη να στρώνη μίαν ψάθαν, επί της οποίας ηνάγκαζε τους αέργους να εξαπλώνωνται. Είτα έβαζε φωτιάν εις την ψάθαν. Όποιος επροτίμα να καή, παρά να σηκωθή από την θέσιν του, ήτο σωστός τεμπέλης και εδικαιούτο να φάγη δωρεάν το πιλάφι. Όποιος εσηκώνετο και έφευγε το πυρ, δεν ήτο σωστός τεμπέλης και έχανε τα δικαιώματα. Τόσοι Βαλλιάνοι, τόσοι Αβέρωφ και Συγγροί, εσκέπτετο ο μαστρο-Παύλος, και κανείς εξ αυτών να μην ιδρύση παραπλήσιόν τι εις τας Αθήνας!

Ο μαστρο-Παυλάκης επεριδιάβασεν ακόμη δύο ημέρας και την άλλην ήτο παραμονή. Το γαλόπουλο δεν έπαυσε να το ονειροπολή και να το ορέγεται. Πώς να το προμηθευτή; Αφού ενύκτωσε, διωγμένος καθώς ήτον από το σπίτι, απετόλμησε και ήλθεν από ένα πλάγιον δρομίσκον και ήτον έτοιμος να χωθή εις το καπηλείον. Ο νους του ήτο αναποσπάστως προσηλωμένος εις το γαλόπουλο. Θα εχρησίμευε τούτο, εάν το είχε, και ως μέσον συνδιαλλαγής με την γυναίκα του.

Εκεί, καθώς εστράφη να εμβή εις το καπηλείον, βλέπει εν παιδίον της αγοράς, με μίαν κοφίναν επ' ώμων, ήτις εφαίνετο ακριβώς να περικλείη ένα γάλον, αγριολάχανα, πορτοκάλια, ίσως και βούτυρον και άλλα καλά πράγματα, Το παιδίον εκοίταζε δεξιά και αριστερά και εφαίνετο να

αναζητή οικίαν τινά. Ἦτο έτοιμον να εισέλθη εις το καπηλείον δια να ερωτήση. Ἐπειτα είδε τον Παύλον και εστράφη προς αυτόν.

-Ξέρεις, πατριώτη, του λόγου σου, που είναι εδώ χάμου το σπίτι του κυρ-Θανάση του Μπελιοπούλου;

-Του κυρ-Θανάση του Μπε... Αστραπή, ως ιδέα, έλαμψεν εις το πνεύμα του Παύλου.

-Μούπε τον αριθμό και το εξέχασα τώρα γρήγορα έπιασε σπίτι εδώ χάμου, σ' αυτόν το δρόμο... τον είχα μουστερή από πρώτα... μπροστήτερα καθότανε παρά πέρα, στο Γεράνι

- Του κυρ-Θανάση του Μπελιοπούλου! αυτοσχεδίασε ο μαστρο-Παύλος να, εδώ είναι το σπίτι του. Να φωνάξης την κυρα-Παύλαινα, μέσα στην κάτω κάμαρα, στο ισόγειο... αυτή είναι η νοικοκυρά του... πως να πώ; είναι η γενειά του... τη έχει λύσε-δέσε, σ' όλα τα πάντα... οικονόμισσα στο νοικοκυριό του... είναι κουνιάδα του... μαθές θέλω να πω, ανιψιά του... φώναξέ την και δώσε της τα ψώνια.

Και βαδίσας ο ίδιος πέντε βήματα, κατά την θύραν της αυλής, έκαμε πως φώναξε

-Κυρά-Παύλαινα, κόπιασ' εδώ να πάρης τα ψώνιαμ που σου στέλλει ο κύριος... ο αφέντης σου. Καλά ήλθαν τα πράγματα έως τώρα. Ο μαστρο-Παυλάκης έτριβε τας χείρας και ησθάνετο εις την ρίνα του την κνίσαν του ψητού κούρκου. Και δεν τον έμελλε τόσο δια τον κούρκον, αλλά θα εφιλιώνετο με τη γυναίκα του. Την νύκτα επέρασεν εις εν ολονύκτιον καφενείον και το πρωί επήγεν εις την εκκλησίαν.

Όλην την ημέραν προσεκολλήθη εις μίαν συντροφιάν, έπειτα εις μίαν άλλην παλαιών γνωρίμων του, εις το καπηλείον, όπου έμεινε τας περισσότερας ώρας ανοικτόν, με τα παράθυρα κλεισμένα, και επέρασε με ολίγους μεζέδες και με αρκετά κεράσματα. Το βράδυ, αφού ενύκτωσε, επήγε με τόλμην από τας πολλές σπονδάς και από την ενθύμησιν του κούρκου και έκρουε την θύραν της οικογενείας του. Η θύρα ήτο κλεισμένη έσωθεν.'

-Καλησπέρα, κυρα-Παύλαινα, εφώναξεν απ' έξω, χρόνους πολλούς. Πώς πήγε ο γάλος; Βλέπεις, εγώ πάλε;

Όλην την ημέραν προσεκολλήθη εις μίαν συντροφιάν, έπειτα εις μίαν άλλην παλαιών γνωρίμων του, εις το καπηλείον, όπου έμεινε τας περισσότερας ώρας ανοικτόν, με τα παράθυρα κλεισμένα, και επέρασε με ολίγους μεζέδες και με αρκετά κεράσματα. Το βράδυ, αφού ενύκτωσε, επήγε με τόλμην από τας πολλές σπονδάς και από την ενθύμησιν του κούρκου και έκρουε την θύραν της οικογενείας του. Η θύρα ήτο κλεισμένη έσωθεν.'

-Καλησπέρα, κυρα-Παύλαινα, εφώναξεν απ' έξω, χρόνους πολλούς. Πώς πήγε ο γάλος; Βλέπεις, εγώ πάλε;

Ουκ ην φωνή, ουδέ ακρόασις. Όλη η αυλή ήτο ήσυχος. Τα ισόγεια, αι τρώγλαι, τα κοτέτσια της κυρα-Στρατίνας, όλα εκοιμώντο. Ο σκύλος μόνον εγνώρισε τον μαστρο-Παύλον, έγρυξεν ολίγον και πάλιν ησύχασεν.

Υπήρχον εκεί εκτός από το ψυχομέτρι τριων ή τεσσάρων οικογενειών, όπου εκατοικούσαν εις τ' ανήλια δωμάτια, δύο γίδες, δώδεκα όρνιθες, τέσσαρες γάτοι, δύο ινδιάνοι και πολλά ζεύγη περιστερών. Αι δύο γίδες ανεχάραζαν βαθιά εις το σκεπασμένο μανδράκι τους, αι όρνιθες έκλωζον υποκώφως εις το κοτέτσια τους, τα περιστέρια είχαν μαζωχθή εις τους περιστερώννας περίτρομα από το κυνήγι, όπου ήρχιζον εναντίον των την νύκτα οι γάτοι. Όλοι αυτοί οι μικροί θόρυβοι ήσαν το ροχάλισμα της αυλής κοιμωμένης.

Πάραυτα ηκούσθη κρότος βημάτων εις το σπίτι.

-Έ, μαστρο-Παύλε, είπε πλησιάσασα η κυρα-Στρατίνα, νάχουμε και καλό ρώτημα... Τί γάλος και γαλίζεις και γυαλίζεις και καλό να μούχης, ασίκη μου; Είδαμε κι επάθαμε να σκεπάσουμε το πράμα, να μη προσβαλή το σπίτι... Εκείνος που ήτον δικός του ο γάλος, ήλθε μεσάνυκτα κι εφώναζε, έκανε το κακό, και μας φοβέριζεν όλους, κι η φαμίλια σου, επειδής τον είχε κόψει το γάλο, μαθές, και τον είχε βάλει στο τσουκάλι,

βρέθηκε στα στενά... κλειδώθηκε μες στην κάμαρα, και δεν ήξευρε τι να κάμη... Είπε και ο κουνιάδος σου.. καλό κελεπούρι ήτανε κι αυτό, μαθές... και επέρασεν η φαμίλια σου όλην την ημέραν κλειδομανταλωμένη μέσα, από φόβον μην ξαναέλθη εκείνος πούχε το γάλο και μας φέρη και την αστυνομία... ήτον φόβος να μην προσβαλθή κι εμένα το σπίτι μου. Άλλη φορά, τέτοια αστεία να μην τα κάνης, μαστρο-Παυλάκη. Τέτοια προσβολή να λείπη από το σπίτι μου, εμένα, τ' ακουσες;

Ο μαστρο-Παύλος ηρώτησε δειλά

-Τώρα... είναι μέσα η φαμίλια μου;

-Είναι μέσα όλοι τους, κι έχουνε κλειδωμένα καλά, και το φως κατεβασμένο, δια τον φόβο των Ιουδαίων. Κοίταξε, μη σε νοιώση από πουθενά, κείνος ο σκιάς ο κουνιάδος σου, πάλε...

-Είναι μέσα;

-'Η μέσα είναι, ή όπου είναι έφθασε... να, κάπου ακούω τη φωνή του. Ηκούσθη, τω όντι, μία φωνή εκεί πλησίον, ήτις δεν υπέσχετο καλά δια τον νυκτερινόν επισκέπτην.

-Έ, μαστρο-Παυλίνα, έλεγε, καλός ήταν ο γάλος...

Ποίος ήτον ο ομιλήσας, άδηλον. Ίσως να ήτο ο μαστρο-Δημήτρης ο γείτων. Δυνατόν να ήτο και ο φοβερός γυναικάδελφος του μαστρο-Παύλου.

-Και να μην πάρω κι εγώ ένα μεζέ; παρεπονέθη ως τόσον ο άνθρωπος μας. Τι σου χρειάζεται ο μεζές, μαστρο-Παυλάκη μου; επανέλαβεν η Στρατίνα. Τα πράματα είναι πολύ σκούρα. Άφσε τα αυτά. Δουλειά, δουλειά! Η δουλειά βγάζει παλληκάρια. Ό,τι έγινε-έγινε, να πας να δουλέψης, να μου φέρης εμένα τα νοίκια μου. Τ' ακούς;

-Τ' ακούω.

-Φέρε μου εσύ τον παρά, κι εγώ, με όλη τη φτώχεια, την θυσιάζω μια γαλοπούλα και τρώμε. Ηκούσθη από μέσα βραχνός μορμυρισμός, είτα φωνή μικρού παιδιού είπε

-Την υγείά σου, μάτο-Πάλο, τεμελόκυλο, κακέ πατέλα. Τόνε φάαμε το λάλο. Να πάλε κι εσύ πέντε, κι άλλε πέντε, δέκα!

Προφανώς ήτον μέσα ο φοβερός ο γυναικάδελφος, και είχε δασκαλέψει το παιδί να τα φωνάζη αυτά.

-Μη στέκεσαι στιγμή, μαστρο-Παυλέτο, είπεν η Στρατίνα το καλό που σου θέλω! Δρόμο τώρα, και μεθαύριο δουλειά, δουλειά!... Ηκούσθη κρότος, ως να εσηκώθη τις από μέσα, και να επλησίαζε με βαρύ βήμα προς την θύραν.

-Δρόμιο, επανέλαβε μηχανικώς ο Παύλος, συμμορφούμενος εμπράκτως με την λέξιν... δρόμιο και δουλειά!

SITOGRAPHIE

1.https://fr.wikipedia.org/wiki/Alexandre_Papadiam%C3%A1ndis#El_greco

2.<https://safeshare.tv/x/W03IuFiO66A#>

3.<https://safeshare.tv/x/W03IuFiO66A#>

JOYEUX NOËL

BONNE ET HEUREUSE

ANNÉE 2025

Votre professeur de FLE